

Citantur
auctores.

suppositum diuinum intercesserit aliquis modus vnionis connectens humanitatem Verbo? de hoc enim ex professo agit Aluares de incarnatione *diff. 13.* & alij Thomistæ circa articulum *7. aut 10. citata quæstionis*, Lombardistæ verò *in 3. sententiarum distinctione prima*, vt Scotistæ. Item de Bacone, de Rada, & alij, Aureolus verò *in 4. sententiarum distinct. 43. art. 2.* Vbi inquit an Anima humana in resurrectione poterit se vnire corpori organizato propriâ virtute?

Referuntur
opinionis
varia.

Tres quoad præsens discrepantes reperio opiniones. *Prima* est, & communis ponens aliquem modum absolutum connectentem materiam cum forma: *Secunda* est Scotistarum asserentium materiam & formam vniri per relationem, ita vt vnio sit relatio inter partes vnitas: hoc docet Scotus *in 1. distinct. 3. quæst. 4.* imò & Durandus *in 3. distinct. 5. quæst. 2.* Qui & eodem modo loquuntur de vnione humanitatis cum Verbo; At de Bacone, Aureolus, & Aluares nihil omnino volunt aduenire de nouo inter materiam & formam, dum vniuntur inter se.

Nos autem sic procedemus: *In prima resolutione* ostendemus pro *tertia* opinione contra *primam* superuacaneum esse illum modum absolutum, quem *vnionem* vocant superuenientem materię & formæ, dum vniuntur: *In secunda* tamen in fauorem Scotistarum necessariò aduenire relationem quandam determinabimus.

Aduerte autem quòd siue intercedat aliquod *tertium* inter materiam, & formam, siue non, hoc tamen non faciat ad subsequentem difficultatem de distinctione totius à partibus etiam vnitis; nam esto intercedat vnio, aut non, æque benè reuocabitur in controuersiam. An totum distinguatur à partibus vnitis vel non? de opinione Diui Thomæ nihil videtur certi, quandoquidem aliqui Thomistæ, vt Aluares, eum in suam trahunt sententiam, at Collegium Complutense, & alij in suam, quare per resolutiones simpliciter procedemus.

DECISIO.

Nam si
Inter materiam & formam nullus dicitur modus vnionis ab illa distinctione, sed vniuntur inter se immediatè.
Prob. primò.

Resolutio prima: Nullus intercedit modus absolutus vnionis inter materiam & formam distinctus à partibus vnitis.

Probatur primò: Quæ vniuntur vt actus & potentia, vniuntur seipsis; sed materia & forma vniuntur vt actus, & potentia, ergo seipsis; At quæ vniuntur seipsis, non indigent alio, quo vniuntur, materia autem & forma vniuntur seipsis, ergo nullâ vnione interiectâ. Iste discursus colligitur ex Aristotele *in Metaphysicâ*, vbi ait quod materia & forma, & quo vniuntur, vt actus & potentia; vniri verò seipsis nihil est aliud nisi vniri absque alio, ergo quandoquidem vniuntur seipsis, nefas est dicere quòd vniantur medio alio superueniente.

Scio equidem auctores contrariæ sententiæ variè ad illam rationem respondere, sed melior est eorum responsio, qui dicunt quod cum ait Aristoteles: ea quæ vt actus & potentia vniuntur, illa vniuntur seipsis, id est non per aliquod accedens: & quia illa vnio materię, & formæ non est accidentalis, sed verè substantialis, sic saluabitur Aristotelis mens & ratio.

Sed hæc Responso stare non potest; est enim aperte contra Verba Aristotelis; nam vniri seipsis, est vniri nullo alio, cuiuscunque rationis sit siue substantialis siue accidentalis.

Respondet Auerſa quòd quamuis intercedat modus ille vnionis non desinant tamen materia & forma immediatè vniri, & idè seipsis; quia (ait) illa vnio non tollit immediationem, Sed videtur esse implicancia in terminis; nam quotiescunque aliqua duo sic vniuntur, vt intercedat aliqua realitas inter vtrumque, beneficio cuius inter se connectuntur, implicat dicere illa vniri immediatè, sicut esset contra rationem dicere, duo frustra papyri immediatè inter se, & seipsis vniri, si mediante glutine vniuntur: item si duo lapides mediante semento, est inquam, contra sensum & rationem dicere vniri illos duos lapides seipsis, ex quo patet quomodo intelligendus sit Aristoteles, dum ait materiam, & formam vniri seipsis, hoc est immediatè & nullo alio veluti semento adueniente.

Secundo. Quæ sese respiciunt ad inuicem essentialiter, vt essentialiter componant aliquod totum, illa non indigent aliquo medio, quo illud totum essentialiter componant; sed materia & forma sic se habent vt communiter fatentur Physici, ergo non indigent aliquo medio, quo vniantur, maior quoque videtur patere, nam quare duo frustra papyri, aut duo lapides indigent glutinè & semento, vt firmiter inter sese adhareant, & totum aliquod componant? non alia certè de causa, nisi quia non sese respiciunt essentialiter ad constituendum illud tertium, ergo è contra quandoquidem materia & forma se respiciunt essentialiter, nullo indigebunt tertio, quo vniantur.

Tertio. Secundùm nostram resolutionem euacuantur innumeræ difficultates pro vnione animæ rationalis cum corpore; nam quæram, Vel illa vnio, quâ vnitur anima cum corpore, est substantialis materialis, vel substantialis spiritalis: non materialis, quia vinculum materiale non potest vnire rem materialem cum spiritali: non etiam spiritalis, quia dicunt auctores illius primæ sententiæ illam vnionem produci à generante, & generans autem nihil spiritale producit. Nec dicas esse ibi duplicem vnionem, ex qua fiat vna; nam ex vnione spiritali, & vnione materiali, quomodo potest vna totalis exurgere? hoc inquam videtur repugnare.

Dicamus ergo melius, & sit *quarta* Probatio, materiam & formam vniri seipsis per intimam suipsius penetrationem; ita anima rationalis vnitur corpori, intimè corpus penetrando, ipsi quoque substantialiter informando, & actuando, & (vt ita loquar) entificando Physicè; Et hæc certè opinio videtur commodior, paucioribusque intricata difficultatibus, quàm contraria. Adde quod per negationem illius vnionis melius distinguetur compositum substantiale ab accidentalibus, dicendo quòd in composito accidentalibus detur vnio connectens partes, eò quòd partes compositi per accedens non sese respiciunt essentialiter, & proinde vt vniuntur inter se, egent aliquo vinculo; at quia partes compositi substantialis, & Physici dicunt ordinem essentialem ad inuicem, proinde non indi-

gent